

ΗΧΟΣ Δ΄. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6). Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9). Τροπάρια. Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, Παντοδύναμε, καὶ τὴν εἰς οὐρανούς ἄνοδον, καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος. Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς, καὶ εἰς Ἄιδου κατελθὼν Δυνατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεός, διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι. Πύλας Ἄιδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας, γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκφθορᾶς ἠλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Σωτῆρος		ΗΧΟΣ Δ΄. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6). Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9). Τροπάρια. Τὸν ζωοποιό σου Σταυρό προσκυνώντας ἀκατάπαυστα, Χριστέ Θεέ μας, τὴν τριήμερή σου Ἀνάσταση δοξάζουμε. Διότι μέ αὐτὴν ἀνεκαίνισες τὴ φθαρμένη φύση τῶν ἀνθρώπων, Παντοδύναμε· καὶ μᾶς ὑπέδειξες τὴν ἄνοδο στον οὐρανό, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος. Τὴν τιμωρία τοῦ δένδρου τῆς παρακοῆς (τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως) τὴν κατέλυσες, Σωτήρα, καρφωμένος θηλιακὰ ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ· καὶ κατεβαί- νοντας στον ἄδη, Δυνατέ, διέλυσες τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεός. Γι' αὐτό προσκυνοῦμε τὴν Ἀνάστασή σου ἀπὸ τοὺς νεκρούς, φωνάζοντας μέ ἀγαλλίαση· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι. Τίς πύλες τοῦ ἄδη τίς συνέτριψες, Κύριε, καὶ μέ τὸν δικό σου θάνατο διέλυσες τὸ βασίλειο τοῦ θανάτου, καὶ ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὴ φθορά τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, δί- νοντας ὡς δῶρο στον κόσμο ζωὴ καὶ ἀφθαρσία. καὶ τὸ μέ- γα ἔλεος Ἐλᾶτε νὰ ἀνυμνήσουμε, λαοί, τὴν τριήμερη Ἀνάσταση

τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν τῶν τοῦ Ἄιδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν κράζοντες· ὁ σταυρωθεὶς, καὶ ταφεὶς, καὶ ἀναστάς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, Σωτήρ, τὴν σὴν ὕμνοῦσι τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς κατηυγάσθη τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, καὶ δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, πάντες ἐλυτρώθημεν κράζοντες· Ζωοποιεῖ παντοδύναμε Σωτήρ, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοὺς συνέθλασας Χριστέ ὁ Θεός, καὶ γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο συμφώνως βοῶμεν, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Κύριε, ἡ ἐκ Πατρός σου γέννησις, ἄχρονος ὑπάρχει καὶ αἴδιος, ἡ ἐκ Παρθένου σάρκωσις, ἄφραστος ἀνθρώποις καὶ ἀνερμήνευτος, καὶ ἡ εἰς ἄδου κάθοδος, φοβερὰ διαβόλω καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· θάνατον γὰρ πατήσας, τριήμερος ἀνέστης, ἀφθαρσίαν παρέχων ἀνθρώποις, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ διὰ σέ Θεοπάτωρ προφήτης Δαυῖδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι· παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας εὐδοκήσας Θεός,

τοῦ Σωτήρα, μέ τὴν ὁποία λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὰ ἄλυτα δεσμά τοῦ ἄδη, καὶ λάβαμε ἀφθαρσία καὶ ζωὴ ὅλοι κράζοντας· Ἐσύ, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκες καὶ ἐθάφτηκες καὶ ἀναστήθηκες, σῶσε μας μέ τὴν Ἀνάστασή σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, Σωτήρα, ὕμνοῦν τὴν τριήμερὴ σου Ἀνάστασι, μέ τὴν ὁποία καταφωτίσθησαν τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, καὶ ἀπὸ τῆ σκλαβιά τοῦ ἐχθροῦ ὅλοι λυτρωθήκαμε κράζοντας· ἐσύ πού δίνεις τὴ ζωὴ, παντοδύναμε Σωτήρα, σῶσε μας μέ τὴν Ἀνάστασή σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Τίς πύλες τίς χάλκινες τίς συνέτριψες, καὶ τοὺς μοχλοὺς τοὺς ἔσπασες, Χριστέ Θεέ μας, καὶ τό γένος τῶν ἀνθρώπων, πού ἔπεσε στὴν ἁμαρτία, τό ἀνέστησες. γι' αὐτό ὁμόφωνα φωνάζουμε· Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Κύριε, δόξα σοι.

Κύριε, ἡ γέννησή σου ἀπὸ τόν Πατέρα εἶναι ἄχρονη καὶ αἰώνια· ἡ σάρκωσή σου ἀπὸ τὴν Παρθένο εἶναι ἀνέκφραστη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀνεξήγητη· καὶ ἡ κάθοδος σου στόν ἄδη εἶναι φοβερὴ γιὰ τόν διάβολο καὶ τοὺς δαίμονες του· διότι, ἀφοῦ πάτησες τόν θάνατο, ἀναστήθηκες τριήμερος, παρέχοντας στοὺς ἀνθρώπους ἀφθαρσία καὶ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ Προπάτωρ τοῦ Θεανθρώπου, ὁ Προφήτης Δαυῖδ, μελωδικῶς προφήτευσε γιὰ σένα, ἀπευθυνόμενος σ' Ἐκεῖνον πού ἔδειξε μεγαλειᾷ σ' ἐσένα (Παναγία)· κάθισε ἡ Βασίλισσα στὰ δεξιά σου· διότι σέ ἀνέδειξε Μητέρα καὶ πρόξενον (αἰτία) τῆς ζωῆς ὁ Θεός, πού εὐδόκησε (μας ἔκανε

ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρών, πρόβατον τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγη, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ, Θεοτόκε, τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11.

Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 14-15).

Τροπάρια.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας, καὶ κατελθὼν ἐν τῷ ἄδη, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου μόνη Δυνατέ, πᾶσαν κτίσιν ἐσάλειψας, τεθεῖς ἐν τάφῳ δέ, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τάφοις ἀνέστησας, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν δωρούμενος, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· διὸ ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν τριήμερόν σου Ἐγερσιν.

Λαὸς παράνομος Χριστέ, σὲ προδοὺς τῷ Πιλάτῳ, σταυρωθῆναι κατεδίκασεν, ἀγνώμων περὶ τὸν εὐεργέτην φανείς, ἀλλ' ἐκὼν ὑπέμεινας ταφήν,

τὴ χάρη), νὰ γίνεῖ ἄνθρωπος ἀπὸ σένα, γιὰ νὰ ἀναπλάσει (ἀ νακαινίσει) τὴν εἰκόνα του (τὸν ἄνθρωπο), πού εἶχε φθαρεῖ ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ ἀφοῦ βρῆκε τὸ πλανημένο πρόβατο, πού περιπλανιόταν στὰ ὄρη, παίρνοντάς το στοὺς ὤμους του, νὰ τὸ φέρει στὸν Πατέρα, καὶ μέ τὸ δικό του θέλημα νὰ τὸ ἐνώσει μέ τίς οὐράνιες Δυνάμεις, καὶ γιὰ νὰ σώσει, Θεοτόκε, τὸν κόσμον ὁ Χριστός, πού ἔχει τὸ μέγα καὶ πλούσιο ἔλεος.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11).

Ἐκτενής. κ.λ.π. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 14-15).

Τροπάρια.

Κύριε, ἀνεβαίνοντας στό Σταυρό ἐξαφάνισες τὴν προγονική μας κατάρα, καὶ κατεβαίνοντας στὸν ἄδη ἠλευθέρωσες τοὺς προαιώνια φυλακισμένους δωρίζοντας ἀφθαρσία στό γένος τῶν ἀνθρώπων· γι' αὐτὸ ὑμνῶντας δοξάζομε τὴν Ἀνάστασή σου, πού δίνει ζωὴ καὶ σωτηρία.

Κρεμασμένος ἐπάνω στό ξύλο, μόνη Δυνατέ, ὅλη τὴν κτίση τὴ συγκλόμισες, καὶ θαμμένος στὸν τάφο ἀνέστησες, αὐτοὺς πού κατοικοῦσαν στοὺς τάφους δωρίζοντας ἀφθαρσία καὶ ζωὴ στό γένος τῶν ἀνθρώπων. γι' αὐτὸ ὑμνῶντας δοξάζομε τὴν τριήμερή σου Ἀνάσταση.

Λαὸς παράνομος, Χριστέ, ἀφοῦ σὲ παρέδωσε στὸν Πιλάτο, σὲ κατεδίκασε νὰ σταυρωθεῖς, κι ἔτσι φάνηκε ἀγνώμων ἀπέναντι στὸν εὐεργέτη του· ἀλλά ἐκούσια (θε-

αὐτεξουσίως ἀνέστης τριήμερος, ὡς Θεὸς
δωρούμενος ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Μετὰ δακρῶν Γυναῖκες, καταλαβοῦσαι τὸ
μνήμα σὲ ἐπεζήτησαν· μὴ εὐροῦσαι δέ,
ὀλοφυρόμεναι, μετὰ κλαυθμοῦ βοῶσαι ἔλεγον·
οἴμοι, Σωτὴρ ἡμῶν, Βασιλεῦ τῶν ἀπάντων, πῶς
ἐκλάπης; ποῖος δὲ τόπος κατέχει τὸ ζωηφόρον
σῶμά σου; Ἄγγελος δὲ πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο· μὴ
κλαίετε φησίν, ἀλλ' ἀπελθοῦσαι κηρύξατε, ὅτι
ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων ἡμῖν ἀγαλλίασιν, ὡς
μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Νεῦσον παρακλήσει σῶν οἰκετῶν Πανάμωμε,
παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης
θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην
ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν
προστασίαν κεκτήμεθα. Μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποι-
να, σὲ προσκαλούμενοι, σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, τῶν
σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων
βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Νῦν Ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκια.

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ
Ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριά, καὶ
τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς
Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλευται ὁ

ληματικά) ὑπέμεινες ταφή, καὶ αὐτεξούσιος ἀναστήθηκες
τριήμερος ὡς Θεός, δωρίζοντας σ' ἐμᾶς ἀτελείωτη ζωὴ καὶ
τὸ μέγα ἔλεος.

Μέ δάκρυα οἱ γυναῖκες, ἀφοῦ ἔφθασαν στό μνήμα, σὲ
ἀναζήτησαν· ἐπειδὴ ὁμως δέν σέ βρῆκαν, θρηνώντας μέ
κλάματα καὶ φωνάζοντας ἔλεγαν· ἀλοίμονο, Σωτὴρα μας,
Βασιλιά τῶν πάντων! Πῶς ἐκλάπης (πῶς σέ ἔκλεψαν);
Ποῖος τόπος ἄραγε κατέχει τὸ ζωηφόρο σῶμα σου; Ὅμως
Ἄγγελος πρὸς αὐτές ἀποκρίθηκε· μὴ κλαῖτε, λέγει, ἀλλά
φύγετε καὶ κηρύξτε, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος, παρέχοντας
σ' ἐμᾶς ἀγαλλίαση ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος.

Δόξα ... Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Δεῖξε συγκατάθεση στίς παρακλήσεις τῶν δούλων σου,
Πανάμωμε (Ἀμόλυνη), παύοντας τίς ἐπιθέσεις τῶν
συμφορῶν μας, ἀπαλλάσσοντάς μας ἀπὸ κάθε θλίψη.
Διότι ἐσένα μόνο ἔχουμε ἀσφαλῆ καὶ βέβαιη ἄγκυρα, καὶ
τὴ δική σου προστασία ἔχουμε στή διάθεσή μας. Μὴ
ντροπιασθοῦμε, Κυρία, προσκαλώντας σε· ἀπάντησε
γρήγορα στήν ἰκεσία αὐτῶν πού φωνάζουν· χαῖρε, Κυρία, ἡ
βοήθεια ὄλων, χαρὰ καὶ σκέπη καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν
μας.

Νῦν Ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκια

Τὸ φαιδρὸ (χαρούμενο) κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως μα-
θαίνοντας ἀπὸ τὸν Ἄγγελο οἱ Μαθήτριάς τοῦ Κυρίου, καὶ
ἀπορρίπτοντας τὴν προγονικὴ ἀπόφαση (τὴν κατάρα),
στοὺς Ἀποστόλους μέ καύχηση ἔλεγαν· ἀπογυμνώθηκε ὁ

θάνατος, ἠγγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ, Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. 16-17).

ΗΧΟΣ Δ'.

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Ἀναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο λέγουσαι· ἄρα ἐκλάπη, ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοιξας Παράδεισον, ἄρα ἠγγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν, ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν ἄδη παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα...

Ἐκουσίᾳ σου βουλῇ, Σταυρὸν ὑπέμεινας, Σωτήρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοί, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν δεσμευθεὶς ὁ ἀλλότριος, θάνατος δεινῶς

θάνατος, ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ὁ Θεός, δωρίζοντας στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ προαιώνια κρυμμένο, καὶ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους ἄγνωστο μυστήριον, μέσα ἀπὸ σένα, Θεοτόκε, φανερώθηκε σ' αὐτοὺς πού ζοῦν στὴ γῆ· ὁ Θεός νά παίρνει σάρκα μέ ἔνωση χωρὶς σύγχυση, καὶ νά καταδέχεται Σταυρὸ θεληματικά γιὰ μᾶς· Μέ αὐτὸν ἀνέστησε τὸν πρωτόπλαστο, καὶ ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο τίς ψυχές μας.

Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

ΗΧΟΣ Δ'.

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31).

Καθίσματα.

Ὑψώνοντας τὸ βλέμμα στοῦ τάφου τὴν εἴσοδο, καὶ μὴ μπορώντας νά βαστάξουν τὴ λάμψη τοῦ Ἀγγέλου, οἱ Μυροφόρες μέ τρόμο ἀποροῦσαν λέγοντας· Ἄραγε ἐκλάπη (τὸν ἐκλεψαν), αὐτὸς πού ἀνοιξε τὸν παράδεισο στό Ληστή; Ἄραγε ἀναστήθηκε ἐκεῖνος, πού καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ πάθος κήρυξε τὴν ἀνάσταση; Ἀληθινά ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ὁ Θεός, παρέχοντας στοὺς νεκροὺς ζωὴ καὶ ἀνάσταση.

Δόξα...

Μέ τὴ θεληματικὴ σου ἀπόφαση ὑπέμεινες Σταυρὸ, Σωτήρα, καὶ σέ καινούριο μνήμα ἔβαλαν οἱ θνητοὶ ἄνθρωποι ἐσένα, ὁ ὁποῖος μέ τὸ λόγο σου τὰ πάντα δημιουργήσες· γι' αὐτό, ἀφοῦ δέθηκε ὁ ξένος γιὰ τὸν

ἐσκυλεύετο, καὶ οἱ ἐν ἄδη ἅπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ Ἐγέρσει σου· Χριστὸς ἀνέστη, ὁ ζωοδότης, μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετὸν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βᾶτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ράβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳ σου καὶ φύλαξ, τοῖς Ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Ἀνέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ ἄδου, Σωτήρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ Ἀναστάσει τῇ σῆ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἔθραυσας ἐν ἰσχύϊ, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἔδειξας, Ἐλεῆμον, τὴν Ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Ἐκ τῶν ἄνω κατελθὼν, τῶν ὑψωμάτων Γαβριήλ, καὶ τῇ πέτρῳ προσελθὼν, ἔνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, λευχειμονῶν ἀνεκραύγαζε ταῖς κλαιούσαις· παύσασθε ὑμεῖς, τῆς θρηνώδους κραυγῆς, ἔχουσαι ἀεὶ, τὸ εὐσυμπάθητον· ὄν γὰρ ζητεῖτε κλαίονσαι, θαρσεῖτε, ὡς ἀληθῶς ἐξεγήγεραται· διὸ βοᾶτε, τοῖς Ἀποστόλοις, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

ἄνθρωπο θάνατος, κατὰ τρόπο οἰκτρό ἀπογυμνωτόν, καὶ ὅλοι, ὅσοι ἦταν στὸν ἄδη, κραύγαζαν γιὰ τὴ ζωηφόρο Ἀνάστασή σου· ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς ὁ Ζωοδότης μένωντας στοὺς αἰῶνες.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐμεινε κατάπληκτος ὁ Ἰωσήφ βλέποντας τὸ ὑπερφυσικό γεγονός, καὶ ἔφερνε στό νοῦ του τὸν πόκο (τούφα ἀπὸ μαλλί) τοῦ Γεδεὼν κατὰ τὴν ἄσπορη (ἀμόλυντη) σύληψή σου, Θεοτόκε· τὴ βᾶτο πού καιγόταν, χωρὶς νὰ φλέγεται, τὴ ράβδο τοῦ Ἀαρὼν πού βλάστησε καὶ καταθέτοντας τὴ μαρτυρία του ὁ μνηστήρας σου καὶ φύλακας, ἔλεγε δυνατὰ στοὺς ἱερεῖς· Παρθένος γεννᾷ, καὶ μετὰ τὴ γέννηση πάλι μένει Παρθένος.

Ἀναστήθηκες ὡς ἀθάνατος ἀπὸ τὸν ἄδη, Σωτήρα· ἀνέστησες μαζί σου τὸν Κόσμο σου μέ τὴ δική σου Ἀνάσταση, Χριστέ Θεέ μας· συνέτριψες μέ δύναμη τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου· ἔδειξες, Ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασι σέ ὅλους· γι' αὐτὸ καὶ σέ δοξάζουμε, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα... .

Ἀφοῦ κατέβηκε ἀπὸ τὰ ἀνώτερα ὕψη ὁ Γαβριήλ, καὶ ἀφοῦ παρουσιάσθηκε στὴν πέτρα τοῦ τάφου, ὅπου ἦταν ἡ Πέτρα τῆς ζωῆς (ὁ Χριστὸς), λευκοφορεμένος κραύγαζε πρὸς αὐτές πού ἔκλαιαν· πάψτε τὴ θρηνώδη κραυγὴ, ἐσεῖς πού πάντοτε ἔχετε τὴ συμπάθεια· ἔχετε θάρρος, διότι αὐτός, τὸν ὁποῖο ζητεῖτε κλαίοντας, ἀληθινὰ ἀναστήθηκε· γι' αὐτὸ μέ δύναμη φωνάξτε στοὺς Ἀποστόλους, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Κατεπλάγησαν Ἀγνή, πάντες Ἀγγέλων οἱ χοροί, τὸ Μυστήριον τῆς σῆς, κυφορίας τὸ φρικτόν, πῶς ὁ τὰ πάντα συνέχων νεύματι μόνω, ἀγκάλαις ὡς βροτός, ταῖς σαῖς συνέχεται, καὶ δέχεται ἀρχὴν ὁ Προαιώνιος, καὶ γαλουχεῖται σύμπασαν ὁ τρέφων, πνοὴν ἀφάτω χρηστότητι, καὶ σὲ ὡς ὄντως, Θεοῦ Μητέρα, εὐφημοῦντες δοξάζουσι.

Εὐλογητάρια:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 31-32).

Ὑπακοή.

Τὰ τῆς σῆς παραδόξου Ἐγέρσεως, προδραμοῦσαι αἱ Μυροφόροι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον, Χριστέ, ὅτι ἀνέστης ὡς Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον Α'.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἐκέκραξά σοι Κύριε, θερμῶς ἐκ βάθους ψυχῆς

Ἐμειναν κατάπληκτες, Ἀγνή, ὅλες οἱ χορεῖες τῶν Ἀγγέλων, ἀπὸ τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τῆς ἐγκυμοσύνης σου· Πῶς, αὐτὸς πού συγκρατεῖ τὰ πάντα μόνο μέ τὸ βλέμμα του, ὡς θνητός κρατεῖται στίς ἀγκάλες σου, καὶ δέχεται ἀρχὴ ὁ προαιώνιος (ὁ ἄναρχος), καὶ τρέφεται μέ γάλα, αὐτὸς πού τρέφει κάθε πνοή (ὅλα τὰ ἔμψυχα) μέ ἀνέκφραστη ἀγαθότητα! Καὶ ἐγκωμιάζοντας ἐσένα (οἱ Ἄγγελοι), σὲ δοξάζουν ὡς ἀληθινὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Εὐλογητάρια:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 31-32).

Ὑπακοή.

Ἐρχόμενες βιαστικά οἱ Μυροφόρες, Χριστέ, κήρυτταν στοὺς Ἀποστόλους τὰ σχετικά μέ τὴν παράδοξή σου Ἀνάσταση, ὅτι δηλαδή ἀναστήθηκες ὡς Θεός, παρέχοντας στὸν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον Α'.

Ἀπὸ τῆ νεότητά μου πολλὰ πάθη μέ πολεμοῦν. Ἀλλὰ Ἐσύ βοήθησέ με καὶ σῶσε με, Σωτήρα μου.

Ἐσεῖς πού μισεῖτε τὴν Ἱερουσαλήμ, ντραπεῖτε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· διότι ὡς χόρτο ἀπὸ φωτιά θά γίνετε ἀποξηραμένοι.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κάθε ψυχὴ ζωογονεῖται, καὶ μέ τὴν πνευματικὴ καθαροσὴ ὑψώνεται, γίνεται λαμπρή, ἀπὸ τὴν τριαδικὴ μονάδα (τὴν Ἁγία Τριάδα), μέ τρόπο ἱερό καὶ μυστηριώδη.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἐκραξα σ' ἐσένα, Κύριε, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου,

μου, κἀμοὶ γενέσθω, πρὸς ὑπακοὴν τὰ θεῖά σου ὦτα.

Ἐπὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα πᾶς τις κεκτημένος, ὑψηλότερος ἐστί, πάτων τῶν λυπούντων.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἄγιω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον Γ'.

Ἡ καρδιά μου πρὸς σέ Λόγε ὑψωθήτω, καὶ οὐδὲν θέλξει με, τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν πρὸς χαμαιζηλίαν.

Ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἔχει τις στοργήν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ θερμότερον φίλτρον χρεωστοῦμεν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἄγιω Πνεύματι, θεογνωσίας πλοῦτος, θεωρίας καὶ σοφίας· πάντα γὰρ ἐν τούτῳ τὰ πατρῶα δόγματα, ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον.

Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὠσίν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον: Α' ΙΑ'.

(Οκτώηχος. Σελίδες 190-202).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ...

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33-34).

καὶ σέ παρακαλῶ, ἄς εἶναι ἔτοιμα, νά μέ ἀκούσουν τὰ θεϊκά αὐτιά σου.

Κάθε ἕνας πού ἔχει (στηρίζει) τὴν ἐλπίδα του στὸν Κύριο, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους, ὅσοι τὸν λυποῦν.

Δόξα Καὶ νῦν

Ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀναβλύζουν οἱ ποταμοὶ τῆς χάριτος, καὶ ἀρδεύουν (ποτίζουν) ὀλόκληρη τὴ φύση, γιὰ νά ζωογονεῖται.

Ἀντίφωνον Γ'.

Ἡ καρδιά μου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἄς ὑψωθεῖ σ' ἐσένα, καὶ τότε τίποτε ἀπὸ τὰ τερπνά (τά ὠραῖα) τοῦ κόσμου δέν θά μέ γοητεύσει, γιὰ νά ἔχω ζῆλο γιὰ τὰ χαμηλά.

Ὅπως ἔχει κάποιος στοργή πρὸς τὴ μητέρα του, στὸν Κύριο θερμότερη ἀγάπη χρεωστοῦμε.

Δόξα Καὶ νῦν

Στὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ὁ πλοῦτος τῆς θείας γνώσεως, τῆς θεωρίας (τῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας) καὶ τῆς σοφίας· διότι μέσῳ αὐτοῦ (τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) μᾶς ἀποκαλύπτει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα.

Προκείμενο

Σήκω, Κύριε, βοήθησέ μας, καὶ λύτρωσέ μας γιὰ τὴ δόξα τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχος: Ὁ Θεέ, μέ τὰ αὐτιά μας ἀκούσαμε γιὰ τὰ θαυμάσια ἔργα σου.

Ἑωθινό Εὐαγγέλιο: Α' .- ΙΑ'.

(Οκτώηχος. Σελίδες 190-202).

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...».

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 33-34).

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35). Πεντηκοστάριο. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελίς 36--37). Κανών. Ωιδή Α'. Ὁ ἀναστάσιμος. «Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἵχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο». Ἐψώθης, τὴν ἡμετέραν ἔκπτωσιν, ἐπανορθούμενος, ἐν τῷ ἀχράντῳ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, τὴν ἐν ξύλῳ ἰώμενος, πανωλεθρίαν Δέσποτα, ὡς ἀγαθὸς καὶ παντοδύναμος. Ἐν τάφῳ, σωματικῶς, ἐν ἄδη δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ληστοῦ, καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀπερίγραπτος. Θεοτοκίον. Ἀσπόρως, τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα. Σταυροαναστάσιμος. Ἰάσω τὸ σύντριμμα, τῆς ἀνθρωπότητος Κύριε, τῷ θείῳ σου αἵματι, ἀνασκευάσας αὐτήν, καὶ			Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. δα34-35). Πεντηκοστάριο. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 36). «Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικό. 36--37). Κανόνας. Ωιδή Α'. Ὁ ἀναστάσιμος . Ὁ παλαιὸς Ἰσραήλ, ἀφοῦ πέρασε πεζὸς τὸ πέλαγος τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσας, μέ τῆ δύναμη τῶν χειρῶν τοῦ Μωυσῆ, πού ὑψώνονταν σέ σχῆμα Σταυροῦ, νίκησε τῆ δύναμη τῶν Ἀμαληκίτων στήν ἔρημο. Ἐψώθηκες στό ἀμόλυντο ξύλο τοῦ Σταυροῦ διορθώνοντας τῆ δική μας πτώση, θεραπεύοντας ἔτσι τὴν πανωλεθρία πού πάθαμε μέ τό ξύλο (τό δένδρο τῆς γνώσεως), Κύριε, ὡς ἀγαθὸς καὶ παντοδύναμος. Ἐπῆρχες ταυτόχρονα στόν τάφο μέ τό σῶμα, στόν ἄδη μέ τὴν ψυχὴ ὡς Θεός, στόν παράδεισο μαζί μέ τόν ληστή, καὶ στόν θρόνο, Χριστέ, μαζί μέ τόν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, γεμίζοντας τά πάντα Ἐσὺ ὁ ἀπερίγραπτος (ὁ ἀπεριόριστος). Θεοτοκίο. Ἀσπόρως (χωρὶς ἄνδρα), μέ τῆ θέληση τοῦ Πατρὸς καὶ τῆ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνέλαβες Υἱό καὶ γέννησες μέ σάρκα, αὐτὸν ὁ ὁποῖος γεννήθηκε ἀπό τόν Πατέρα χωρὶς μητέρα, καὶ γιὰ μᾶς γεννήθηκε ἀπό σένα χωρὶς πατέρα. Σταυροαναστάσιμος. Θεράπευσες τῆ συντριβὴ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνανεώνοντάς την, Κύριε, μέ τό θεϊκό σου Αἷμα, καὶ

συνέτριψας, δυνάστην ἐν ἰσχύι, τὸν πάλαι
συντρίψαντα, σοῦ τὸ πλαστούργημα.

Νεκρῶν ἐξανάστασις, διὰ νεκρώσεως γέγονας·
ἰσχύς γὰρ ἀφήρηται τῆς θανατώσεως, ὁμίλησασα,
ζωῇ τῇ αἰωνίῳ, τῷ πάντων δεσπόζοντι,
σεσαρκωμένῳ Θεῷ.

Θεοτοκίον.

Ὡραῖος ὑπέρτερος, τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, ὁ
θεῖός σου γέγονεν, οἶκος ὁ ἔμψυχος, ἢ ἐν μήτρᾳ σε,
βαστάσασα Παρθένος, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον σοῦ τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐσείσθησαν λαοί, ἐταράχθησαν ἔθνη,
βασιλεῖαι κραταιαὶ δέ, ἔκλιναν Ἀγνή, ἐκ τοῦ φόβου
τοῦ τόκου σου· ἦλθε γὰρ ὁ Βασιλεύς μου, καὶ
καθεῖλε τὸν τύραννον, καὶ τὸν κόσμον φθορᾶς
ἐλυτρώσατο.

Τὸ σκήνωμα αὐτοῦ, ὁ οἰκῶν ἐν ὑψίστοις, τοῖς
βροτοῖς συγκαταβάς, ἠγίασε Χριστός, καὶ
ἀσάλευτον ἔδειξε· μόνη γὰρ μετὰ τὸν τόκον,
παρθενίας κειμήλιον, ἢ τὸν Κτίστην τεκοῦσα
διέμεινεν.

ᾨδὴ Γ'. Ἀναστάσιμος.

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἢ Ἐκκλησία σου Χριστέ
κράζουσα· σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ
στερέωμα».

Τὸ ξύλον τὸ τῆς ζωῆς, ἢ νοητὴ καὶ ἀληθὴς
ἄμπελος, ἐπὶ Σταυροῦ κρέμαται, πᾶσιν ἀμβροσίαν
πηγάζουσα.

συνέτριψες μέ δύναμη τὸν κυρίαρχο, πού συνέτριψε
παλαιά τό δημιούργημα σου.

Ἐγινες ἀνάσταση γιὰ τοὺς νεκρούς μέ τὴ νέκρωσή σου·
διότι ἀφαιρέθηκε ἡ δύναμη τοῦ θανάτου, ὅταν συναντήθη-
κε μέ τὴν αἰώνια ζωή, μέ τὸν κυρίαρχο ὄλων, τὸν σαρκω-
μένο Θεό.

Θεοτοκίο.

Ὡραῖος, ἀνώτερος ἀπὸ τίς οὐράνιες Δυνάμεις ἔγινε ὁ
ἔμψυχος θεϊκός ναός σου, ἢ Παρθένος, πού σ' ἐκράτησε
στή μήτρα της, τό ἅγιο ὄρος σοῦ τοῦ Θεοῦ μας.

Τῆς Θεοτόκου.

Σείσθησαν λαοί, ταράχθηκαν ἔθνη, καὶ ἔπεσαν, Ἀγνή,
βασιλεία ἰσχυρά ἀπὸ τό φόβο τοῦ Υἱοῦ σου· διότι ἦλθε ὁ
Βασιλιάς μου καὶ ἔρριξε κάτω τὸν τύραννο, καὶ
ἐλευθέρωσε τὸν κόσμο ἀπὸ τὴ φθορά.

Ὁ Χριστός πού κατοικεῖ ψηλά στοὺς οὐρανοὺς, ἀγίασε
τὴν κοιτοικία του κατεβαίνοντας ἀπὸ ἀγάπη κοντά στοὺς
ἀνθρώπους καὶ τὴν ἀνέδειξε ἀσάλευτη· διότι μόνον αὐτὴ
πού γέννησε τὸν Κτίστη ἔμεινε μετὰ τὴ γέννηση κειμήλιο
παρθενίας.

ᾨδὴ Γ'. Ἀναστάσιμος.

Εὐφραίνεται ἐξ αἰτίας σου ἢ Ἐκκλησία σου Χριστέ, κρά-
ζοντας· Ἐσύ εἶσαι δύναμή μου, Κύριε, καὶ καταφύγιο καὶ
στήριγμα.

Τό φυτό τῆς ζωῆς, ἢ πνευματικὴ καὶ ἀληθινὴ ἄμπελος
(κληματαριά), κρέμεται ἐπάνω στό Σταυρό, πηγάζοντας
γιὰ ὅλους ἀμβροσία (τό ποτό τῆς ἀθανασίας).

Ὡς μέγας, ὡς φοβερός, ὡς τὸ τοῦ ἄδου
καθελὼν φρύαγμα, καὶ ὡς Θεὸς ἄφθαρτος, νῦν
σωματικῶς ἐξεγήγηται.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν
πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοι τὸ Χαῖρε,
προσάγομεν.

Σταυροαναστάσιμος.

Τοῦ ἀναμέστους μοι ὁ ὄφης, ὀδόντας ἐνέπειρε
Σωτήρ, οὐς Παντοκράτορ Δέσποτα, ἥλοις χειρῶν
σου ἔθλασας, ὅτι οὐκ ἔστιν Ἅγιος, Ἀγίων πλήν σου
φιλόανθρωπε.

Ὡράθης φιλόανθρωπε βουλήσει, ἐν τάφῳ
νεκρὸς ζωοποιός, καὶ πύλας ἀνεπέτασας, ἄδου ταῖς
ἀπ' αἰῶνων ψυχαῖς, ὅτι οὐκ ἔστιν Ἅγιος, Ἀγίων
πλήν σου φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ἀνήροτος ἄρουρα ὠράθης, τὸν στάχυν
τεκοῦσα τῆς ζωῆς, τὸν πᾶσι τοῖς μετέχουσιν,
ἀθανασίας πρόξενον, τὸν ἐν Ἀγίοις Ἅγιον, ἀγίως
ἀναπαυόμενον.

Τῆς Θεοτόκου.

Ῥύπτεται βροτῶν ἡ οὐσία, διὰ σοῦ ὀμιλήσασα,
ἀστέκτω θείῳ πυρί, ὡς ἐγκρυφίας Πάναγνε
Παρθένε, ἐν σοὶ ἄρτος ἐξοπτηθεῖσα, τῷ καὶ σὲ
ἀλώβητον, διαφυλάξαντι.

Τίς αὕτη ἡ ὄντως πλησίον τοῦ Θεοῦ, ὡς
ὑπερβάσα ἅπαντα, τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα; Ἡ

(Ὁ Χριστός), ὡς μέγας, ὡς φοβερός, ὡς νικητὴς τῆς
αὐθάδειας τοῦ ἄδου, καὶ ὡς Θεὸς ἄφθαρτος, ἀναστήθηκε
τώρα σωματικά.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ μόνη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, προξένησες τὰ
ὑπερφυσικά ἀγαθὰ στοὺς κατοίκους τῆς γῆς. γι' αὐτὸ σοῦ
προσφέρουμε τὸ Χαῖρε.

Σταυροαναστάσιμος.

Μέ δόντια γεμάτα δηλητήριο μέ τρύπησε τὸ φίδι, ὁ διά-
βολος, Σωτήρα, τὰ ὁποῖα ἔσπασες, Παντοκράτορα Κύριε,
μέ τὰ καρφιά τῶν χειρῶν σου, διότι δέν ὑπάρχει ἅγιος τῶν
Ἀγίων ἐκτός ἀπὸ σένα, Φιλόανθρωπε.

Μέ τὴ θέλησή σου, φιλόανθρωπε, ἐμφανίσθηκες νεκρὸς
στόν τάφο πού δίνει ζωή, καὶ ἀνοιξες διάπλατα τίς πύλες
τοῦ ἄδου γιὰ τίς ψυχές πού ἦταν ἐκεῖ ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες,
διότι δέν ὑπάρχει Ἅγιος Ἀγίων ἐκτός ἀπὸ σένα, φιλό-
ανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Φάνηκες ἀόργωτο χωράφι, πού γέννησες τὸ στάχυ τῆς
ζωῆς, αὐτόν πού ἔγινε αἷτιος ἀθανασίας σέ ὅλους πού
συμμετέχουν σ' αὐτήν, τὸν Ἅγιο πού ἅγια ἀναπαύεται
ἀνάμεσα στοὺς Ἁγίους.

Τῆς Θεοτόκου.

Καθαρίζεται ἀπὸ τὸ ρύπο ἡ φύση τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ
διὰ μέσου σου ἤλθε σ' ἐπαφή μέ τὴ θεϊκὴ φωτιά, καὶ ψήθη-
κε ὡς ἄζυμος ἄρτος (λαγάνα) μέσα σου, ἀγνή Παρθένε,
ἀπ' αὐτόν πού κι ἐσένα σέ φύλαξε ἄθικτη.

Ποιὰ εἶναι αὕτη πού βρίσκεται ἀληθινὰ κοντὰ στόν
Θεό, διότι ξεπέρασε ὅλα τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων; Εἶναι ἡ

μόνη ἐν τῷ κάλλει τῆς παρθενίας, οἶα Μήτηρ
λάμπουσα, τοῦ Παντοκράτορος.

Μικρά Συναπτή:
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδή Δ'. Ἀναστάσιμος.

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ
Σταυροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ
τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ
δυνάμει σου Κύριε».

Ἀνελήλυθας τὰ πάθη μου θεραπεύσων, ἐπὶ
Σταυροῦ τῷ πάθει τῆς ἀχράντου σαρκός σου, ἦν
ἐκὼν ἐφόρεσας· διό σοι κραυγάζομεν· δόξα τῇ
δυνάμει σου Κύριε.

Ἀναμαρτήτου ὁ θάνατος γεγευμένος,
ζωοποιοῦ τε σώματος τοῦ σου ἐπαξίως, Δέσποτα,
νενέκρωται, ἡμεῖς δὲ βοῶμέν σοι· δόξα τῇ δυνάμει
σου, Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας, ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ
τόκον ὤφθης παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις
φωναῖς, τὸ χαῖρέ σοι, Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ
κραυγάζομεν.

Σταυροαναστάσιμος.

Νενομοθετημένος ὢν Ἰσραήλ, σὲ Χριστὲ τὸν
νομοθετήσαντα, Θεὸν οὐκ ἔγνω, ἀλλ' ὡς ἄνομον
Σταυρῷ, παρανομῶν προσέπηξεν, ὁ νομοθεσίας
ἀνάξιος.

Ἡ τεθεωμένη σου Σῶτερ ψυχῆ, ἄδου

μόνη πού λάμπει με τὸ κάλλος τῆς παρθενίας σαν
Μητέρα τοῦ Παντοκράτορα (Θεοῦ).

Μικρὴ Συναπτή:
(Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Καθίσματα: (Τοῦ Μηναίου).

Ωιδή Δ'. Ἀναστάσιμος.

Βλέποντας ἡ Ἐκκλησία ὑψωμένο στὸν Σταυρό, ἐσένα
τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, στάθηκε μὲ εὐταξία (μὲ
εὐπρέπεια) κραυγάζοντας, ὅπως ἦταν λογικό· δόξα στὴ
δύναμή σου, Κύριε.

Ἀνέβηκες ἐπάνω στὸ Σταυρό, μὲ σκοπὸ νὰ θεραπεύσεις
τὰ δικά μου πάθη μὲ τὸ πάθος τοῦ σώματός σου, τὸ ὁποῖο
σῶμα ἐκούσια (θεληματικά) φόρεσες· γι' αὐτὸ σοῦ φωνά-
ζουμε· δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.

Ὁ θάνατος, μόλις γεύθηκε τὸ δικό σου ἀναμάρτητο καὶ
ζωοποιό σῶμα, νεκρώθηκε, Κύριε, ὅπως τοῦ ἄξιζε, ἐμεῖς
ὅμως κράζουμε σ' ἐσένα· ὅσα στὴ δύναμή σου, Κύριε.

Θεοτοκίο.

Χωρὶς πείρα γάμου κυοφόρησες (ἔμεινες ἔγκυος), Παρ-
θένε, καὶ μετὰ τὴ γέννηση πάλι ἐξακολούθησες νὰ μένεις
Παρθένος· γι' αὐτὸ μὲ ἀκατάπαυστες φωνές κραυγάζουμε
σ' ἐσένα, Δέσποινα, μὲ ἀδίστακτη πίστη τὸ Χαῖρε.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐνῷ εἶχε λάβει τὸν νόμο ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός, δὲν
γνώρισε, Χριστέ, ἐσένα τὸν Θεὸ πού ἔδωσε τὸν νόμο, ἀλλὰ
παρανομώντας σέ κάρφωσε σὲ Σταυρὸ ὡς ἄνομο, αὐτὸς
πού ἦταν ἀνάξιος γιὰ νομοθεσία.

Ἡ θεωμένη ἀνθρώπινη ψυχῆ σου Σωτήρα, ἀφοῦ λαφύ-

θησαυρούς προνομεύσασα, τὰς ἀπ' αἰῶνος,
συνανέστησε ψυχάς, τὸ ζωηφόρον σῶμα δέ, πᾶσιν
ἀφθαρσίαν ἐπήγασε.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν Αἰειάρθενον καὶ ἀληθῆ, πάντες
Θεοτόκον δοξάζομεν, ἣν προετύπου, τῷ θεόπτη
Μωυσῆ, ἀκαταφλέκτως Πάναγνε, βάτος τῷ πυρὶ
ὁμιλήσασα.

Τῆς Θεοτόκου.

Συνανεστράφη ἀνθρώποις, ὄραθεις ὁ ἀόρατος,
ἐν μορφῇ ὑπάρχων, τῆς ἀκαταλήπτου Θεότητος,
καὶ μορφωθεὶς ἐκ σοῦ, Κόρη, τὸ ἀλλότριον, τοὺς
εἰδότας σε, σῶζει ἀγνήν Θεομήτορα.

Ὑπεδέξατο ἐν ὕλῃ, ἡ Παρθένοσ τὸν ἄϋλον, ἐν
μεθέξει ὕλης, βρέφος ἐξ αὐτῆς χρηματίσαντα· ὅθεν
ἐν δύο οὐσίαις εἷς γνωρίζεται, σαρκοφόρος Θεός,
καὶ βροτὸς ὑπερούσιος.

Μετὰ τόκον σε παρθένον, ὁ παρθένον οἰκήσας
σε, καὶ τεχθεὶς ἀσπόρως, Λόγος καὶ Θεὸς διεσώσα-
το, καὶ ἐν τῷ τίκτειν παρθένον διεφύλαξεν, ὡς
Δεσπότης καὶ Δημιουργὸς πάσης κτίσεως.

Ἰδιὴ Ε'. Αναστάσιμος.

Σὺ, Κύριέ μου, φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας,
φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς
πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Σὺ, Κύριε, πρὸς γῆν, συμπαθῶς κατελήλυθας,
σὺ ὕψωσας τὴν πεσοῦσαν, τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν,
ἐν ξύλῳ ἀναρτώμενος.

ραγώγησε τὰ θησαυροφυλάκια τοῦ ἄδῃ, ἀνέστησε μαζί της
τίς ἀπὸ αἰῶνες ψυχές, καὶ τὸ σῶμα σου πήγασε σέ ὁ λους
ἀφθαρσία.

Θεοτοκίο.

Ἐσένα τὴν παντοτεινὴ Παρθένο καὶ ἀληθινὴ Θεοτόκο
δοξάζουμε ὅλοι· τὴν ὁποία προεικόνιζε στὸν Μωυσῆ, πού
εἶδε τὸν Θεό, βάτος πού ἐνώθηκε μέ τὴ φωτιά, χωρὶς νά
καίεται.

Τῆς Θεοτόκου.

Συναναστράφηκε μέ τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ
ἐμφανίσθηκε ὁ ἀόρατος, ἔχοντας τὴ φύση τῆς
ἀκατανόητης Θεότητος, καὶ ἀφοῦ διαμορφώθηκε, Κόρη,
παίρνοντας ἀπὸ σένα τὴν ξένη φύση, τὴν ἀνθρώπινη, σῶ-
ζει αὐτούς πού σέ ἀναγνωρίζουν ἀγνή Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ὑποδέχθηκε μέ ὕλη ἡ Παρθένοσ τὸν ἄϋλο Θεό, πού
ὑπῆρξε βρέφος συμμετέχοντας στὴν ὕλη ἀπὸ αὐτὴν· γι'
αὐτὸ ἀναγνωρίζεται ὡς ἓνας Θεός μέ δύο φύσεις, πού ἔχει
σάρκα, καὶ ἄνθρωπος ἀνώτερος ἀπὸ τὴν ὕλη.

Μετὰ τὴ γέννηση σέ διατήρησε Παρθένο ὁ Λόγος καὶ
Θεός, κατοίκησε σ' ἐσένα καὶ γεννήθηκε χωρὶς ἄνδρα, καὶ
ὅταν γεννοῦσες, σέ φύλαξε Παρθένο, ὡς Κύριος καὶ Δημι-
ουργὸς ὅλης τῆς κτίσεως.

Ἰδιὴ Ε'. Αναστάσιμος.

Ἐσὺ, Κύριε, ἦλθες φῶς στὸν κόσμο· Φῶς ἅγιο πού
ἐπαναφέρει ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ ἀγνοία, αὐτούς πού μέ πίστη
σέ ἀνυμνοῦν.

Ἐσὺ, Κύριε, κατέβηκες στὴ γῆ μέ συμπάθεια· Ἐσὺ
ἐξύψωσες τὴν ξεπεσμένη οὐσία (τὴ φύση) τῶν ἀνθρώπων,
μέ τὸ νά σταυρωθεῖς σέ ξύλο.

Σὺ ἦράς μου, Χριστέ, τῶν παισμάτων τὸ ἔγκλημα, σὺ ἔλυσας τὰς ὀδύνας, τοῦ θανάτου, Οἰκτίρμον, τῇ θείᾳ Ἀναστάσει σου.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε, κεκτήμεθα.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐδέξατο ὅλον σε, ἄδης ὁ ἄφρων στόματι· ξύλω γὰρ παγέντα σε ἀθρήσας, λόγῃ νυγέντα, ἄπνουν τὸν ζῶντα Θεόν, ψιλὸν ἐλογίσατο βροτόν, ἔγνω πειραθεὶς δὲ σοῦ, τὴν ἰσχὺν τῆς Θεότητος.

Λυθέντα, φιλάνθρωπε, σοῦ τὸν ναὸν τοῦ σώματος, τάφος μερισάμενος καὶ ἄδης, ἄκοντες ἄμφω δίκας εἰσπράττονται, ὁ μὲν τῶν Ἁγίων σου ψυχάς, σώματα δὲ ἕτερος, συνεκπέμπων ἀθάνατε.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν πεπλήρωται, ἡ τοῦ Προφήτου πρόρρησις· σὺ γὰρ ἀπειρογάμη Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύοντα.

Τῆς Θεοτόκου.

Οἶκον τῆς δόξης σε, ὄρος Θεοῦ, ἅγιον ἀγνή, νύμφην παστάδα, ναὸν ἀγιασματος, ὁ Υἱὸς ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν σοὶ οἰκήσας, καὶ παράδεισον τρυφῆς,

Ἐσὺ, Χριστέ, πῆρες τὴν ἐνοχὴ τῶν σφαλμάτων μου· Ἐσὺ, εὖσπλαχνε, ἔλυσες τὴν ὀδύνη τοῦ θανάτου μέ τῇ θεϊκῇ σου Ἀνάστασι.

Θεοτοκίον.

Ἐσένα προβάλλουμε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ὡς ὄπλο, τὸ ὁποῖο δὲν συντριβεται, Ἐσένα, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, κατέχουμε, ὡς ἄγκυρα καὶ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας.

Σταυροαναστάσιμος.

Σὲ δέχθηκε ὁλόκληρο μέ τό στόμα του ὁ ἀνόητος ἄδης, διότι βλέποντας καρφωμένο στό σταυρικό ξύλο, πληγωμένο, χωρίς πνοή, νεκρό, ἐσένα τόν ζωντανό Θεό, σέ ὑπολόγισε ὡς ἀπλό, γυμνόν, ἄνθρωπο· ἀλλά ἀφοῦ ἔλαβε πείρα, γνώρισε τὴ δύναμη τῆς Θεότητάς σου.

Ἀφοῦ καταλύθηκε, Φιλάνθρωπε, ὁ ναὸς τοῦ σώματός σου, ὁ τάφος καὶ ὁ ἄδης, χωρίς νά θέλουν, μοιράζονται εἰσπράττοντας καὶ οἱ δύο τιμωρίες, ἐπιστρέφοντας σ' ἐσένα ὁ μὲν ἕνας τίς ψυχές τῶν Ἁγίων ὁ δὲ ἄλλος τὰ σώματά τους.

Θεοτοκίον.

Νά, τώρα ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία τοῦ Προφήτη· διότι Ἐσὺ, Παρθένε πού ἦσουν ἀπειρη ἀπὸ γάμο, συνέλαβες στή μήτρα σου τόν Θεό, πού εἶναι ἐπάνω ἀπὸ ὅλους, καὶ γέννησες ἄχρονον Υἱό (πού δὲν ἔχει χρονικὴ ἀρχή), ὁ ὁποῖος δίνει ὡς βραβεῖο τὴν εἰρήνην σέ ὅλους πού σέ ὑμνοῦν.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος κατοίκησε σ' ἐσένα, σέ ἔκανε γιὰ μᾶς, Ἀγνή, κατοικία τῆς δόξας, ὄρος ἅγιο τοῦ Θεοῦ, Νύμφη, νυφικό θάλαμο καὶ ναὸ ἀγιασμοῦ.

αἰδίου ἡμῖν εἰργάσατο.

Σάρκα ἐξ αἵματος παρθενικοῦ, εἴληφας Χριστέ, ἄσπορον ἄχραντον, καὶ ἐνυπόστατον, λογικὴν καὶ νοεράν, ἐμψυχωμένην, ἐνεργῆ θελητικὴν, αὐτοδέσποτον, καὶ αὐτεξούσιον.

Τύραννον φρόνημα παρθενική, ἤσχυνε γαστήρ· βρέφος ἀσπίδων γάρ, τρώγλην ψυχόλεθρον, ἐξηρέυνησε χειρὶ, καὶ ἀποστάτην, ἀλαζόνα καθελών, τῶν πιστῶν τοῖς ποσίν ὑπέταξεν.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι· ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι».

Ἀνήλθες, ἐν Σταυρῷ δυναστείαν ζωσάμενος, καὶ συμπλακεῖς τῷ τυράννω, ὡς Θεὸς ἐξ ὕψους κατέρραξας, τὸν Ἀδάμ δέ, ἀηττήτω, παλάμη ἀνέστησας.

Ἀνέστης, ἐξαστράπτων ὠραῖος ἐκ τάφου, Χριστέ, καὶ διεσκέδασας πάντα, τοὺς ἐχθροὺς τῆς θείας σου δυναστείας, καὶ τὰ πάντα, ὡς Θεός, εὐφροσύνης ἐπλήρωσας.

Θεοτοκίον.

Ὡ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἔλαβες ἀπὸ παρθενικό αἷμα, Χριστέ, σάρκα χωρὶς μεσολάβησι ἀνδρός, ἀμόλυντη, προσωπική, λογικὴ καὶ πνευματικὴ, ἐμψυχη, δραστήρια, κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ αὐτεξούσια.

Τίς διαθέσεις τοῦ τυράννου τίς ντρόπιασε παρθενική κοιλία· διότι ἓνα βρέφος, ὁ Χριστός, ἔβαλε τὸ χέρι καὶ ἔψαξε τὴν φωλιά τῶν ἀσπίδων (ἀσπίς=εἶδος πολὺ δηλητηριώδους φιδιοῦ), πού ἔφερνε τὸν ὄλεθρο στίς ψυχές, καὶ ἀφοῦ τίς κατέβαλε, τίς ὑπέταξε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν πιστῶν.

Ωιδὴ ΣΤ'. Ἀναστάσιμος

Σ' ἐσένα, Κύριε, θά προσφέρω θυσία, φωνάζει ἡ Ἐκκλησία μέ φωνὴ ὕμνου, καθαρισμένη ἀπὸ τό βρώμικο ρεῦμα τῶν δαιμόνων μέ τό αἷμα σου, τό ὅποιο ἀπὸ οἴκτο χύθηκε ἀπὸ τὴν πλευρά σου.

Ἀνέβηκες στό Σταυρό ζωσμένος μέ δύναμη, καὶ ἀφοῦ συγκρούσθηκες μέ τὸν τύραννο ὡς Θεός, τὸν γκρέμισες ἀπὸ τό ὕψος πού βρισκόταν, καὶ τὸν Ἀδάμ μέ ἀνίκητο χέρι τὸν ἀνέστησες.

Ἀναστήθηκες, Χριστέ, ἀπὸ τὸν τάφο μέ ἀστραφτερὴ ὠραιότητα, καὶ διασκόρπισες ὅλους τοὺς ἐχθροὺς μέ τὴ θεϊκὴ σου δύναμη, καὶ ὡς Θεός, γέμισες τὰ πάντα μέ εὐφροσύνη (χαρά).

Θεοτοκίον.

Ὡ θαῦμα πιό καινούργιο ἀπὸ ὅλα τὰ θαύματα! ὅτι δηλαδὴ Παρθένος χωρὶς ἄνδρα, ἀφοῦ συνέλαβε στή μήτρα, αὐτὸν πού κυβερνᾷ τὰ σύμπαντα, δέν τὸν περιορίσει.

Σταυροαναστάσιμος.

Διήνοιξε φάρυγγα ὁ ἄδης, καὶ καταπέπωκέ με,
καὶ ψυχὴν ἐπλάτυνεν ὁ ἄφρων, ἀλλ' ὁ Χριστός,
καταβάς ἀνήγαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φιλόανθρωπος.

Ἐάλω ὁ θάνατος θανάτω· ὁ γὰρ θανάτων ἀνέστη,
ἀφθαρσίαν μοι δωρημένος, ἐμφανισθεὶς, Γυναιξὶ
προσφθέγγεται, τὴν χαρὰν δὲ ὁ ἀθάνατος.

Θεοτοκίον.

Ἀστέκτου Θεότητος χωρίον, ἢ καθαρὰ νηδύς
σου, ἀναδέδεικται, ᾧ Θεοτόκε, ἢ ἀδεῶς, οὐρανῶν
τὰ Τάγματα, ἀτενίσαι οὐ δεδύνηται.

Τῆς Θεοτόκου.

Πάλαι μὲν ἠπάτησεν ὁ ὄφεις, καὶ ἐθανάτωσέ
με, διὰ τῆς προμήτορός μου Εὐας, νῦν δὲ Ἀγνή, διὰ
σοῦ ὁ πλάσας με, ἐκ φθορᾶς ἀνεκαλέσατο.

Ἄβυσσός σε ἄβυσσον ἀρρήτως, τῆς
εὐσπλαχνίας Κόρη, ἐκλεκτὴν ἀνέδειξε θαυμάτων
καὶ γὰρ ἐκ σοῦ, ἀστραπῆ Θεότητος, μαργαρίτης
Χριστὸς ἔλαμψε.

Μικρὰ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Ὁ Σωτὴρ καὶ ῥύστης μου, ἀπὸ τοῦ τάφου, ὡς
Θεὸς ἀνέστησεν, ἐκ τῶν δεσμῶν τοὺς γηγενεῖς, καὶ
πύλας ἄδου συνέτριψε, καὶ ὡς Δεσπότης, ἀνέστη
τριήμερος.

Ὁ Οἶκος.

Ἄνοιξε διάπλατα τὸν φάρυγγά του ὁ ἄδης καὶ με κατά-
πιδε, καὶ πλάτυνε (φάρδυνε) τὴν κοιλιὰ του ὁ ἀνόητος· Ἀλλὰ
ὁ Χριστός, ἀφοῦ κατέβηκε ἐκεῖ, ἀνέβασε τὴ ζωὴ μου ὡς
φιλόανθρωπος.

Κυριεύθηκε ὁ θάνατος μὲ θάνατο· Διότι αὐτὸς πού πέ-
θανε, ἀναστήθηκε δωρίζοντάς μου ἀφθαρσία· Καὶ ἀφοῦ
ἐμφανίσθηκε σὲς γυναῖκες, ἀναγγέλλει τὴ χαρὰ ὁ
ἀθάνατος.

Θεοτοκίον.

Ἡ καθαρὴ κοιλιὰ σου, Θεοτόκε, ἀναδείχθηκε χῶρος
(δοχεῖο) τῆς ἀπειρησ (ἀπεριοριστῆς, ἀβάσταχτῆς) Θεότη-
τας, τὴν ὁποία τὰ τάγματα τῶν οὐρανῶν, οἱ Ἄγγελοι, δὲν
μποροῦν νὰ ἀτενίσουν χωρὶς φόβο.

Τῆς Θεοτόκου.

Παλαιὰ βέβαια μὲ ἐξαπάτησε τό φίδι, ὁ διάβολος, μὲ
τὴν προμήτορά μου τὴν Εὐα, τώρα ὁμως, Ἀγνή μ' ἐσένα ὁ
Πλάστης μὲ κάλεσε πίσω ἀπὸ τὴ φθορά.

Ἡ Ἄβυσσος τῆς εὐσπλαχνίας, Κόρη, σέ ἀνέδειξε κατὰ
τρόπο ἀνέκφροστο ἐκλεκτὴ ἄβυσσο τῶν θαυμάτων· διότι
ἀπὸ σένα μὲ τὴ λάμψη τῆς θεότητος ἔλαμψε ὁ Χριστὸς ὡς
μαργαρίτης.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 38).

Κοντάκιο

Ὁ Σωτὴρας καὶ Λυτρωτὴς μου ἀπὸ τὸν τάφο, ὡς Θεὸς
ἀνέστησεν ἀπὸ τὰ δεσμά τοὺς γήινους (τοὺς ἀνθρώπους)
καὶ συνέτριψε τίς πύλες τοῦ ἄδου, καὶ ὡς Δεσπότης
(Κυρίαρχος) ἀναστήθηκε τριήμερος.

Οἶκος

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Χριστὸν τὸν ζωοδότην, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ πύλας τοῦ θανάτου σήμερον συνθλάσαντα, τῇ δυνάμει τῇ αὐτοῦ, τὸν ἄδην τε νεκρώσαντα, καὶ τὸ κέντρον τοῦ θανάτου συντρίψαντα, καὶ τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὐᾶ ἐλευθερώσαντα, ὑμνήσωμεν πάντες οἱ γηγενεῖς, εὐχαρίστως βοῶντες αἶνον ἐκτενωῶς. Αὐτὸς γὰρ ὡς ὁ μόνος κραταῖος Θεός, καὶ Δεσπότης ἀνέστη τριήμερος.

Συναξάριον (Ἐκ τοῦ Μηναιίου).

Καταβασίαι:

(Κατὰ τὴν ἑορταστικὴν περίοδον).

(Συλλειτουργικόν. Σελίδες 56-79).

Ωιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παιῖδες τῇ Περσικῇ, πύθῳ εὐσεβείας μάλλον, ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε».

Πρὸς ἀφθαρσίαν, ἡ ἀνθρωπότης ἀνακέκληται, θείῳ λουσαμένη αἵματι τοῦ Χριστοῦ, εὐχαρίστως ἀναμέλπουσα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος, ὄντως καὶ παστάδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος, Χριστέ, ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα Χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς

Αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἀναστήθηκε τριήμερος ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, τὸν Χριστὸ τὸν Ζωοδότη, καὶ συνέτριψε σήμερα τίς πύλας τοῦ θανάτου μὲ τὴ δυνάμη του, καὶ νέκρωσε τὸν ἄδην, καὶ συνέτριψε τὸ κεντρί τοῦ θανάτου, καὶ ἐλευθέρωσε τὸν Ἀδὰμ μαζί μὲ τὴν Εὐᾶ, ἅς τὸν ὑμνήσουμε ὅλοι οἱ γῆινοι, ἀναπέμποντας εὐχαρίστως παρατεταμένο ὕμνο. Διότι αὐτός, ὡς ὁ μόνος δυνατός Θεός καὶ Κύριος, ἀναστήθηκε τριήμερος.

Συναξάριον: (Ἀπὸ τὸ Μηναιῖο).

Καταβασίαι:

(Ἀνάλογα μὲ τὴν ἑορταστικὴν περίοδο).

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 56-79).

Ωιδὴ Ζ'. Ἀναστάσιμος.

Στὸ καμίνι τῆς Περσίας (τῆς Βαβυλώνας) οἱ νεαροὶ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ πυρπολούμενοι περισσότερο ἀπὸ τὸν πόθο τῆς εὐσεβείας παρὰ ἀπὸ τῆ φλόγα κραύγαζαν· εἶσαι δοξασμένος στὸ δοξασμένο ναὸ σου, Κύριε.

Ἡ ἀνθρωπότητα ἀνακλήθηκε στὴν ἀφθαρσία λουσμένη στὸ θεϊκὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ψάλλοντας εὐχαρίστως· εἶσαι δοξασμένος στὸ ναὸ τῆς δόξας σου, Κύριε.

Ὡς ζωηφόρος (ζωοπάροχος), ὡς ὠραιότερος πράγματι ἀπὸ τὸν παράδεισο καὶ ἀπὸ κάθε βασιλικὸ θάλαμο, ἔχει ἀναδειχθεῖ λαμπρότερος, Χριστέ, ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἀναστάσεώς μας.

Θεοτοκίον.

Ἐσὺ ἡ θεϊκὴ κατοικία τοῦ Ὑψίστου, χαῖρε. διότι διὰ μεσοῦ σου ἔχει δοθεῖ, Θεοτόκε, ἡ χαρὰ, σ' αὐτοῦς πού κρα-

κραυγάζουσιν· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν,
ὑπάρχεις Πανάμωμε Δέσποινα.

Σταυροαναστάσιμος.

Ἐταπείνωσας, ἐν ξύλῳ ἀναρτώμενος, ὄμμα
μετέωρον, καὶ ἐπηρμένην ὄφρυν, εἰς γῆν
καταβέβληκας, σώσας τὸν ἄνθρωπον ὑπερύμνητε,
ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῇ δυνάμει σου, τὸ κέρας ἡμῶν ὑψωσον, τῶν
λατρευόντων σοι, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, καὶ ἄδου
κενώσας πρίν, τὸν πολυάνθρωπον, πλοῦτον,
Δέσποτα, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Τριαδικὸν.

Ρῆσσει, θείαις ἐπόμενοι, δοξάζομεν μίαν
Θεότητα, ὡς ἐν λαμπάσι τρισίν, ἀσύγχυτον
ἄτμητον, αἰγλην ἀνέσπερον, τὴν φωτίζουσιν,
πᾶσαν τὴν κτίσιν ψάλλουσιν, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Θεοτόκου.

Ἐλκει με πρὸς ὑμνωδίαν, πόθου τοῦ
παρθενικοῦ, τὸ πῦρ τὸ ἐγκάρδιον, βοᾶν τῇ Μητρὶ
καὶ Παρθένῳ· εὐλογημένη, Κύριος μετὰ σοῦ τῶν
Δυνάμεων.

Ὑπερτέρα τῶν κτισμάτων, ὠφθης ὡς τὸν
Ποιητὴν, τεκοῦσα καὶ Κύριον· διό σοι βοῶ, Θεοτόκε·
Εὐλογημένη, Κύριος μετὰ σοῦ τῶν Δυνάμεων.

Τριαδικὸν.

Κυριότητά σε μίαν, σέβων ἐν ἁγιασμοῖς, τρι-
σὶν ἀδιαίρετον ὑμῶν, τρισυπόστατε φύσις·
εὐλογημένη, κράζων σοι, ἢ τὸ πᾶν διίθύνουσα.

γάζουν· ἐσύ ὑπάρχεις ἢ πιό εὐλογημένη ἀνάμεσα στίς
γυναῖκες, πανάμωμη (ἀμόλυπτη) Δέσποινα (Κυρία).

Σταυροαναστάσιμος.

Καθὼς ὑψωνώσουν στό ξύλο, ταπείνωσες βλέμμα πε-
ρηφανο καὶ γκρέμισες στή γῆ ὑψωμένο θράσος, τόν διά-
βολο, ὑπερύμνητε, ὁ Κύριος τῶν Πατέρων καὶ Θεὸς εἶσαι
ἄξιος δοξολογίας.

Μέ τῇ δυνάμει σου ὑψωσε τῇ δυνάμει αὐτῶν πού σε λα-
τρεύουν, Κύριε, Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπό τούς νεκρούς
καὶ ἄδειασες τόν πολυάνθρωπο πλοῦτο τοῦ ἄδη· ὁ Κύριος
τῶν Πατέρων καὶ Θεὸς εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Τριαδικό.

Ἀκολουθώντας τά θεϊκά λόγια δοξάζομε μίαν Θεότη-
τα, ὅπως σε τρεῖς λαμπάδες λάμψη ἄσβηστη, χωρίς νά
συγχέεται ἢ νά κομματιάζεται, ἢ ὅποια φωτίζει ὅλη τὴν
κτίση πού ψάλλει· Θεέ μου, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Τῆς Θεοτόκου.

Μέ προσελκύει σε ὑμνωδία ἢ φωτιά πού ὑπάρχει στήν
καρδιά μου, ἀπό τόν πόθο πρὸς τὴν Παρθένο, γιά νά
φωνάζω στή Μητέρα καὶ Παρθένο· εὐλογημένη, εἶναι μαζί
σου ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων.

Φάνηκες ἀνώτερη ἀπό τά κτίσματα, ἐπειδὴ γέννησες
τόν Ποιητὴ καὶ Κύριο· γι' αὐτό σοῦ φωνάζω, Θεοτόκε· Εὐ-
λογημένη, εἶναι μαζί σου ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων.

Τριαδικό.

Ἐπειδὴ σε σέβομαι ὡς μίαν κυριαρχία ἀδιαίρετη, σε
ὑμῶν μέ τρεῖς φορές τό «Ἅγιος...», τριπρόσωπη θεία Φύση,
κράζοντας σ' ἐσένα· εἶσαι δοξασμένη, Ἐσύ πού κυβερνᾷς

Ωιδή Η'. Αναστάσιμος.

«Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβησαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον».

Χεῖρας ἐκπετάσας ἐν Σταυρῷ, τὰ ἔθνη ἅπαντα ἐπισυνήγαγες, καὶ μίαν ἔδειξας Δέσποτα, Ἐκκλησίαν ἀνυμνοῦσάν σε, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, συμφώνως ψάλλουσιν· εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Λευχείμων ὠράθη γυναιξί, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, καταστραπτόμενος Ἄγγελος. Τί τὸν ζῶντα ἐν τῷ τάφῳ βοῶν, ἐπιζητεῖτε ὡς θνητόν, ὄντως ἠγέρθη Χριστός, ᾧ βοῶμεν· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε Ἀχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ, σὺ τῆς Θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα Πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ, τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες σέ, εὐλογοῦμεν, Μαρία Θεόνυμφε.

Σταυροαναστάσιμος.

Τὴν ἄδικον βλέπουσαν σφαγὴν σου, ἡ κτίσις κατηφιῶσα ἐπιδύρετο· γῆς ταρασσομένης γάρ, ζόφον ὡς ἱμάτιον, μελαμβαφὲς ὁ ἥλιος περιβάλλετο, ἡμεῖς δὲ σε ἀπαύστως ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

τό πᾶν.

Ωιδή Η'. Αναστάσιμος.

Ὑψώνοντας τὰ χεῖρια ὁ Δανιήλ μέσα στὸν λάκκο ἔφραξε τὰ ὀρθάνοιχτα στόματα τῶν λιονταριῶν· ἔσβησαν τὴ δύναμη τῆς φωτιᾶς ζωσμένοι μὲ τὴν ἀρετὴ οἱ νέοι, οἱ ἐραστὲς τῆς εὐσεβείας κραυγάζοντας· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἀπλώνοντας τὰ χεῖρια στὸν Σταυρὸ συγκέντρωσες ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ ὑπέδειξες, Χριστέ, μία Ἐκκλησία, πού σέ ἀνυμνεῖ, σ' ἐκείνους πού ψάλλουν ὁμόφωνα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριον.

Στὶς γυναικὲς παρουσιάσθηκε λευκοφορεμένος Ἄγγελος, πού ἄστραφτε ἀπὸ τὸ ἀπρόσιτο (ἀπλησίαστο) φῶς λέγοντας· γιατί ζητεῖτε στὸν τάφο τὸν ζωντανὸ ὡς νεκρό; πράγματι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, στὸν ὁποῖο λέμε· ὅλα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ μόνη ἀνάμεσα σέ ὅλες τίς γενιές, Παρθένε ἀμόλυντη, φάνηκες Μητέρα Θεοῦ, Ἐσύ ἔγινες κατοικία τῆς Θεότητος, Πανάμωμη, χωρὶς νά καεῖς ἀπὸ τὴ φωτιά τοῦ ἀπλησίαστου φωτός, γι' αὐτὸ ὅλοι σέ εὐλογοῦμε, Μαρία Νύμφη τοῦ Θεοῦ.

Σταυροαναστάσιμος.

Βλέποντας τὴν ἄδικη σφαγὴ σου ἡ Κτίσις σκυθρωπάζοντας θρηνοῦσε· διότι ἐνῶ συνταραζόταν ἡ γῆ, ὁ ἥλιος ντυνόταν μὲ σκοτάδι ὡς ἐπανωφόρι βαμμένο μαῦρο· ἐμεῖς ὅμως ἀκατάπαυστα σέ ὑμνοῦμε, καὶ σέ ὑπερυψώνουμε, Χριστέ, στοὺς αἰῶνες.

Ὁ συγκαταβάς μοι μέχρις ἄδου, καὶ πᾶσιν ὁδοποιήσας τὴν Ἀνάστασιν, αὐθις ἀναβέβηκας, ἄρας με ἐπ' ὤμων σου, καὶ τῷ Πατρὶ προσήγαγες· ὅθεν κραυγάζω σοι· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τριαδικὸν. Νοῦν πρῶτον καὶ αἴτιον ἀπάντων, Πατέρα μόνον ἀναίτιον δοξάζομεν, Λόγον τε τὸν ἀναρχον, Πνεῦμα τὸ Παράκλητον, ἓνα Θεὸν καὶ Κύριον, καὶ ποιητὴν τοῦ παντός, Τριάδα συμφυῆ προσκυνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τῆς Θεοτόκου. Ἐκ πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ πλαστουργήσας σε, ἐκ τῆς σῆς παρθενίας σεσάρκωται, ὁ τῶν ἀπάντων Κύριος, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Ἐν σκηνῇ Ἀβραάμ ἐθεάσατο, τὸ ἐν σοὶ Θεοτόκε μυστήριον· τὸν γὰρ Υἱόν σου ἄσαρκον, ὑπεδέξατο μέλπων· πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Ἰσαρίθμους Τριάδος διέσωσε, τὸ τῆς σῆς παρθενίας προχάραγμα· ἐν γὰρ παρθένοις σώμασι, κατεπάτουν τὴν φλόγα, Κόρη, βοῶντες· εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 39-40). Ὡιδή Θ'. Ἀναστάσιμος.		Ἐσὺ πού κατέβηκες με ἀγάπη μέχρι τὸν ἄδη γιὰ μένα, καὶ μοῦ ἀνοιξες δρόμο γιὰ τὴν ἀνάστασι, πάλι ξαναβέβηκες παίρνοντάς με ἐπάνω στοὺς ὤμους σου, καὶ με ἔφερες στὸν Πατέρα· γι' αὐτὸ σοῦ κραυγάζω· τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Τριαδικό. Τὸν πρῶτο Νοῦ καὶ αἴτιο ὄλων, τὸν Πατέρα πού ὑπάρχει μόνος χωρὶς αἰτία, τὸν δοξάζουμε, καὶ τὸν Λόγο τοῦ Πατρός πού δέν ἔχει ἀρχή, καὶ τὸ Παράκλητο Πνεῦμα, ὡς ἓνα Θεό καὶ Κύριο καὶ Δημιουργό τοῦ παντός προσκυνώντας, Τριάδα ἐνωμένη σέ μιά φύση, καὶ ὑπερυψώνοντάς την σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Τῆς Θεοτόκου. Ἀφοῦ σέ ἐπλασε, Παναγία, ἀπὸ τὴν πλευρά τοῦ Ἀδάμ, ἀπὸ τῆ δική σου παρθενία πῆρε σάρκα ὁ Κύριος τῶν πάντων, τὸν ὁποῖο ὑμνώντας φωνάζουμε· ὅλα τὰ ἔργα δοξολογεῖτε τὸν Κύριο. Στὴ σκηνὴ ὁ Ἀβραάμ εἶδε τὸ μυστήριο πού θάσυνέβαινε σ' ἐσένα, Θεοτόκε· διότι ὑποδέχθηκε τὸν Υἱό σου χωρὶς σάρκα ψάλλοντας· ὅλα τὰ ἔργα δοξολογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριο. (Αὐτὸ ἔγινε μετὰ τὴ φιλοξενία τῶν τριῶν Ἀγγέλων ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ). Ἡ προεικόνιση τῆς παρθενίας σου (τό καμίνι τῆς Βαβυλώνας) διέσωσε τοὺς νέους πού ἦταν ἴσοι στὸν ἀριθμὸ μετὰ τὴν Ἁγία Τριάδα· διότι μετὰ τὰ παρθενικά τους σώματα, Κόρη, καταπατοῦσαν τὴ φλόγα φωνάζοντας· δοξολογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριο. Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 39-40). Ὡιδή Θ'. Ἀναστάσιμος

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλάξευτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ὅλον με ἀνείληφας ὄλος, ἐν συναφείᾳ ἀσυγχύτῳ, ὄλω μοι διδούς ὁ Θεός μου, τὴν σωτηρίαν διὰ τοῦ πάθους σου, οὗ ἐν Σταυρῷ ὑπέμεινας, σωματικῶς δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.

Οἱ σοὶ μαθηταὶ καθορῶντες, ἀνεωγμένον σου τὸν τάφον, καὶ τὰς θεοφόρους σινδόνας, κεκενωμένας τῇ Ἀναστάσει σου, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἔλεγον· ὄντως ἐγήγερται ὁ Κύριος!

Τριαδικὸν.

Μονάδα μὲν θείας οὐσίας, ἀλλ' ὑποστάσεων Τριάδα, πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνοῦμεν, ἐν ἀσυγχύτοις ταῖς ὑποστάσεσιν, ἰσοσθενῆ ὁμότιμον, ἦν εὐσεβοῦντες μεγαλύνομεν.

Σταυροαναστάσιμος.

Δόλω τῆς Ἑδέμ, ἐρπύσας ὁ ὄφις με, εἶλεν αἰχμάλωτον, πρὸς τὴν τοῦ Κρανίου δέ, κρατίστην πέτραν τοῦτον ἠδάφισεν, ὁ Παντοκράτωρ Κύριος, καθάπερ νήπιον, τῆς τρυφῆς δέ, αὐθις μοι τὴν εἴσοδον, διὰ ξύλου Σταυροῦ ἀνεπέτασεν.

Ἔθου κραταιά, ἐχθροῦ ὀχυρώματα, νῦν εἰς ἐρήμωσιν, τῇ παναλκεστάτῃ δέ, χειρὶ τὸν πλοῦτον τούτου διήρπασας, ἐκ κενεῶνων ἄδου με,

Ὡς πέτρα κομμένη χωρὶς χέρι ἀπὸ ἀλάξευτο ὄρος, δηλαδὴ τό σῶμα σου, Παρθένε, ὁ Χριστὸς κόπηκε ὡς ἀκρογωνιαῖος (θεμέλιος) λίθος ἐνώνοντας τὶς δύο φύσεις, (τῆ θεία καὶ τὴν ἀνθρώπινη), πού βρισκόνταν σὲ διάσταση (χωρισμό)· γι' αὐτό μὲ πολλή ἀγαλλίαση ἐσένα, Θεοτόκε, μεγαλύνουμε.

Ὀλόκληρο μὲ προσέλαβες μὲ ἔνωση χωρὶς σύγχυση, ὀλόκληρος Ἐσύ, σ' ἐμένα ὀλόκληρο, ἔδωσες τὴ σωτηρία μὲ τό πάθος σου, τό ὁποῖο ὑπέμεινες στὸν Σταυρό μὲ τό σῶμα σου ἀπὸ πολλή εὐσπλαχνία.

Οἱ Μαθητὲς σου βλέποντας ἀνοιγμένο τὸν τάφο σου, καὶ τὰ σεντόνια, πού δέχθηκαν τό θεϊκό σου σῶμα ἄδεια, ἐξ αἰτίας τῆς Ἀναστάσεώς σου, μαζί μὲ τὸν Ἄγγελο ἔλεγον· πράγματι ἀναστήθηκε ὁ Κύριος.

Τριαδικό.

Μονάδα τῆς θεϊκῆς οὐσίας, ἀλλά Τριάδα τῶν προσώπων ὅλοι οἱ πιστοὶ προσκυνώντας, χωρὶς σύγχυση τῶν προσώπων, μὲ τὴν ἴδια δύναμη καὶ τὴν ἴδια τιμὴ, μεγαλύνουμε μὲ εὐσέβεια.

Σταυροαναστάσιμος.

Μὲ δόλο τό φίδι (ὁ διάβολος) ἀφοῦ σύρθηκε μὲ πῆρε ἀπὸ τὸν παράδεισο αἰχμάλωτο· ὁ Παντοκράτορας ὁμῶς Κύριος τὸν συνέτριψε χτυπώντας τον ἐπάνω στήν ἰσχυρότατη πέτρα τοῦ Γολγοθᾶ, ὡς νήπιον· καὶ μοῦ ἄνοιξε πάλι διάπλατα τὴν εἴσοδο τῆς ἀπολαύσεως μὲ τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ.

Τώρα ἐρήμωσες τὰ ὀχυρά τείχη τοῦ ἐχθροῦ, καὶ μὲ τό πανίσχυρο χέρι σου ἄρπαξες ἐμένα, τὸν πλοῦτο ἐκείνου, ἀπὸ τοὺς κρυψῶνες τοῦ ἄδη, ὅπου μὲ συνάντησες, Χριστέ,

συναναστήσας, Χριστέ, καὶ τὸν πάλαι, ἄμετρα
καυχώμενον, ὡς γελοῖον παιζόμενον ἔδειξας.

Ἰθι τοῦ πτωχοῦ, λαοῦ σου τὴν κάκωσιν,
ἐπισκεψόμενος, τῇ συμπαθεστάτῃ δέ, καὶ κραταιᾷ
σου χειρὶ δυνάμωσον, τὸν σταυροφόρον ἄνακτα
κατὰ βλασφημῶν ἐχθρῶν, ἐξελέσθαι, σοῦ τὴν
περιούσιον, κληρουχίαν Χριστέ ὡς φιλόνητος.

Τῆς Θεοτόκου.

Ὅρωμεν ὡς κρίνον σε, τῇ ἀλουργίδι,
βεβαμμένην Ἄχραντε, τοῦ θείου Πνεύματος, τῶν
ἀκανθῶν ἐν μέσῳ ἐκλάμπουσαν, καὶ εὐωδίας
πληροῦσαν, τοὺς σέ γνησίως μεγαλύνοντας.

Ρευστὴν προσλαβόμενος, βροτείαν φύσιν, ἐκ
τῆς σῆς Πανάμωμε, γαστρὸς ὁ ἄφθαρτος, ἐν
ἑαυτῷ ἀνέδειξεν, ἄρρευστον δι' εὐσπλαχνίαν· διό
σε ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἡ πάντων δεσπόζουσα, τῶν ποιημάτων, τῷ
λαῷ σου δώρησαι, τῆς νίκης τροπία, τὸν δυσμενῆ
τεθεῖσα ὑπόσπονδον τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἵνα σε ὡς
Θεοτόκον μεγαλύνωμεν.

Μικρά Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι: Στίχοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίδες 40-42,-43).

Τροπάρια.

καὶ αὐτόν πού παλαιὰ καυχίόταν ὑπερβολικά, τὸν
ἀπέδειξες γελοῖο, ὡς ἀντικείμενο ἐμπαιγμοῦ.

Ἐλα νὰ ἐπισκεφθεῖς τὴν ταλαιπωρία τοῦ φτωχοῦ λαοῦ
σου· καὶ μέ τό συμπαθέστατο καὶ δυνατὸ σου χέρι, ὡς
φιλόνητος πού εἶσαι, δυνάμωσε τὸν βασιλιά πού ἔχει
σύμβολο τὸν Σταυρὸ ἐναντίον τῶν βλάσφημων ἐχθρῶν,
γιά νὰ ἀπαλλάξει, Χριστέ ἀπ' αὐτούς, τὴν ἐκλεκτὴ σου
κληρονομία, τοὺς πιστοὺς.

Τῆς Θεοτόκου.

Σέ βλέπουμε, Ἀμόλυνη, ὡς κρίνο, νὰ εἶσαι βαμμένη μέ
τὴν πορφύρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ λάμπεις μέσα στὰ
ἀγκάθια, καὶ νὰ γεμίζεις μέ εὐωδία, αὐτοὺς πού σέ μεγα-
λύνουν εἰλικρινά.

Ἐνῷ ἔλαβε ρευστὴ (μεταβαλλόμενη) ἀνθρώπινη φύση
ὁ ἄφθαρτος ἀπὸ τῆ δικῆ σου κοιλιᾶ, Παναμόλυνη, γιά τὸν
ἑαυτό του, τὴν ἀνέδειξε ἄρρευστη (ἀμετάβλητη, στερεά)
ἀπὸ εὐσπλαχνία· γι' αὐτὸ ὡς Θεοτόκο σέ μεγαλύνουμε.

Ἐσύ πού εἶσαι κυρίαρχη, ἀνώτερη, ἀπὸ τὰ δημιουργή-
ματα, δώρισε στὸν λαό σου τὰ σύμβολα τῆς νίκης, παραδί-
δοντας τὸν ἐχθρὸ ὑποτελεῖ (ὑπόδουλο) στὴν Ἐκκλησία, γιά
νὰ σέ δοξάζουμε ὡς Θεοτόκο.

Μικρὴ Συναπτὴ:

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια Ἀναστάσιμα: Α΄.- ΙΑ΄.

(Ὁκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἄν ὑπάρχει).

Αἶνοι: Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ὁ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐν τῷ σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, διάβολον κατήγησας, ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· διὸ βοῶμέν σοι, ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὀδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἀμαρτία, ἐκτείνας τὴν χειρὰ σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἁγίων σου.

Τῶν Πατρικῶν σου κόλπων, μὴ χωρισθεῖς μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως, καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι, ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὁ μόνος παντοδύναμος.

Θάνατον κατεδέξω σαρκί, ἡμῖν ἀθανασίαν πραγματευσάμενος Σωτήρ, καὶ ἐν τάφῳ ᾤκησας, ἵνα ἡμᾶς τοῦ ἄδου ἐλευθερώσης, συναναστήσας ἑαυτῷ, παθῶν, μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀναστὰς ὡς Θεός. διὰ τοῦτο βοῶμεν· δόξα σοι ζωοδότα Κύριε, μόνε Φιλάνθρωπε.

Πέτραι ἐσχίσθησαν Σωτήρ, ὅτε ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ

Ἐσύ πού ὑπέμεινες Σταυρὸ καὶ θάνατο, καὶ ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζουμε τὴν Ἀνάστασή σου.

Μέ τό Σταυρὸ σου, Χριστέ, μᾶς ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὴν ἀρχαία κατάρρα, καὶ μέ τό θάνατό σου κατήγησες τόν διάβολο, πού βασάνισε τὴ φύση μας· καὶ μέ τὴν Ἀνάστασή σου γέμισες τὰ πάντα μέ χαρὰ· γι' αὐτό φωνάζουμε σ' ἐσένα· Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Κύριε, δόξα σοι.

Μέ τόν Σταυρὸ σου, Χριστέ Σωτήρα, ὀδήγησέ μας στὴν ἀλήθειά σου, καὶ λύτρωσέ μας ἀπὸ τίς παγίδες τοῦ ἐχθροῦ· Ἐσύ πού ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ἀνάστησε ἐμᾶς, πού πέσαμε στὴν ἀμαρτία, ἀπλώνοντας τό χέρι σου, Φιλάνθρωπε Κύριε, μέ τὴν πρεσβεία τῶν Ἁγίων σου.

Χωρὶς νά χωρισθεῖς ἀπὸ τὴν πατρικὴ ἀγκαλιά, Μοναδικέ Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπάνω στὴ γῆ ἀπὸ φιλανθρωπία, καὶ ἔγινες ἄνθρωπος χωρὶς μεταβολή καὶ Σταυρὸ καὶ θάνατο ὑπέμεινες σωματικά ὁ ἀπαθὴς κατὰ τὴ Θεότητα, καὶ ἀναστημένος ἀπὸ τοὺς νεκρούς πρόσφερες ἀθανασία στό γένος τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὁ μόνος παντοδύναμος.

Θάνατο καταδέχθηκες σωματικά πραγματοποιώντας γιὰ μᾶς, Σωτήρα, ἀθανασία. Καὶ σέ τάφο κατοίκησες, γιὰ νά ἐλευθερώσεις ἐμᾶς ἀπὸ τόν ἄδη, ἀναστήνοντάς μας μαζί σου, πάσχοντας μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἀναστημένος ὡς Θεός· γι' αὐτό φωνάζουμε· δόξα σο' ἐσένα, Ζωοδότα Κύριε, μόνε Φιλάνθρωπε.

Οἱ πέτρες σχίσθησαν, Σωτήρα, ὅταν ὁ Σταυρὸς σου

Σταυρός σου ἐπάγη, ἔφριξαν ἄδου πυλωροί, ὅτε ἐν τῷ μνημείῳ ὡς θνητὸς κατετέθης· καὶ γὰρ τοῦ θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχύν, τοῖς τεθνεῶσι πᾶσιν ἀφθαρσίαν παρέσχες, τῇ Ἀναστάσει σου Σωτήρ· Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι.

Ἐπεθύμησαν Γυναῖκες, ἰδεῖν σου τὴν Ἀνάστασιν, Χριστέ ὁ Θεός· ἦλθε προλαβοῦσα Μαρία ἡ Μαγδαληνή, εὔρε τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, καὶ τὸν Ἄγγελον καθεζόμενον καὶ λέγοντα· τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη ὡς Θεός, ἵνα σώσῃ τὰ σύμπαντα.

Ποῦ ἐστὶν Ἰησοῦς, ὃν ἐλογίσασθε φυλάττειν; εἶπατε Ἰουδαῖοι, ποῦ ἐστὶν, ὃν ἐθήκατε ἐν τῷ μνήματι, τὸν λίθον σφραγίσαντες, δότε τὸν νεκρόν, οἱ τὴν ζωὴν ἀρνησάμενοι, δότε τὸν ταφέντα, ἢ πιστεύσατε τῷ ἀναστάντι, κἂν ὑμεῖς σιγήσητε τοῦ Κυρίου τὴν Ἐγερσιν, οἱ λίθοι κεκράζονται, μάλιστα ὁ ἀποκυλισθεὶς ἐκ τοῦ μνήματος. Μέγα σου τὸ ἔλεος! Μέγα τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας σου! Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα... Ἐωθινόν. Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

καρφώθηκε στὸν Γολγοθᾶ· ἔφριξαν οἱ θυρωροὶ τοῦ ἄδου, ὅταν τοποθετήθηκες στὸ μνήμα ὡς θνητὸς· διότι, ἀφοῦ κατάργησες τὴ δύναμη τοῦ θανάτου, σέ ὅλους τοὺς νεκρούς πρόσφερες ἀφθαρσία μὲ τὴν Ἀνάστασή σου, Σωτήρα· Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἐπιθύμησαν οἱ γυναῖκες, νά δοῦν τὴν Ἀνάστασή σου, Χριστέ Θεέ· ἦλθε πρὸς τὴν Μαρία ἡ Μαγδαληνή, βρῆκε τὸν λίθον ἀποκυλισμένο ἀπὸ τὸ μνήμα, καὶ τὸν Ἄγγελο νά κάθεται καὶ νά λέγει· γιατί ζητεῖτε τὸν ζωντανὸ μαζί μὲ τοὺς νεκρούς; ἀναστήθηκε ὡς Θεός, γιὰ νά σώσῃ τὰ σύμπαντα.

Ποῦ εἶναι ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖο σκεφθήκατε νὰ φυλάξετε; πεῖτε, Ἰουδαῖοι, ποῦ εἶναι αὐτός, τὸν ὁποῖο βάλατε σὲ μνήμα σφραγίζοντας τὸν λίθον; δῶστε τὸν νεκρό, ἐσεῖς πού ἀρνηθήκατε τὴ ζωὴ, δῶστε τὸν θαμμένο ἢ πιστέψετε στὸν ἀναστημένο, καὶ ἂν ἐσεῖς θελήσετε μὲ τὴ σιωπὴ νά κρύψετε τὴν Ἀνάστασιν, θά κρᾶξουν οἱ λίθοι, καὶ μάλιστα ἐκεῖνος πού ἀποκυλίσθηκε ἀπὸ τὸ μνήμα. Μεγάλο τὸ ἔλεός σου! Μεγάλο τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας σου! Σωτήρα μας, δόξα σοι.

Δόξα... Ἐωθινόν. Α΄.- ΙΑ΄.

(Οκτώηχος. Σελίδες 203-213).

(Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου).

Καὶ νῦν... Ὑπερευλογημένη...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44).

Μεγάλη Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελίδες 51-52,-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56). Αναγνώσματα.			Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 51- 52,-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56). Αναγνώσματα.